

# РАЖДАНЕТО НА ЛЕЧИТЕЛ®



**Житейската философия на Атанас Цонков – журналист, лечител, издател, Човек**



**„Има начин!“ - изгадената посмъртно автобиография на Атанас Цонков, създател и основател на вестника. Следват избрани откъси от нея...**



под редакцията на **Емилия ДИМОВА**

защо ще успяе. Обаче за разлика от Светла, която имаше дипломатически умения, чар, способност леко да контактува, аз съм на обратния полюс. И изобщо не ме бива да моля за пари. Но нямаше друг начин и се налагаше да преодоля тези си задръжки и некадърности.

Отидох при кмета в моето село. Той е един от едва четиримата оцелели опозиционери на червената власт, повечето бяха земеделци, които ги прибраха през 1952 г. Знам, че е бил в затвор на някакъв остров. Повечето от арестуваните с него изчезнаха, но той оцеля и се върна. Знаех го като антикомунист и човек с великолепно чувство за хумор, широко скроен. След промените го направиха кмет. Отивам аз у дома му, разказвам му идеята си и го моля да ми помогне, да ме спонсорира с пари на общината – 200, 300 или 1 000 лева – колкото даде.

Но той не даде нито лев... След като с нулев успех обиколих още 70 – 80 адреса, стигнах и до шефката на една банкова централа. Тогава банковото кредитиране не беше като днешното, дори никакво го нямаше. Но отидох при нея, защото бях решил, че с тази жена сме от едната страна на барикадата – десетина години преди това тя беше загубила болно от рак дете и в негова памет беше основала фондация, която да помага на други деца. А нали и вестникът щеше да работи за здравео на всички болни деца, на всички българи...

Срещнахме се, разговаряхме и тя прояви разбиране – спомена за 3000 лв. и се уговорихме да отида на другия ден. Краката ми трепереха от вълнение, когато разказах това на Светла.

На другия ден отидохме двамата с нея, но секретарката ни спря – шефката ѝ имала посетител. Чакахме цял час, но така и не бяхме допуснати в кабинета ѝ. Накрая ни беше казано: „Няма да може да ви приеме“. Бях покъртен! Така и не разбрах дали някой ѝ беше повлиял, какво я беше разколебало, но това беше за мен може би най-тежкият отказ, защото бях твърде обнадежден...

Започнах вече да се отчайвам. Никои не вярваше, че този вестник ще успее, хората не искаха да си хвърлят парите на вятър, не вярваха, че ще им ги върна. Ако е имало такива, които са вярвали, те пък са нямали пари...

Тогава потърсих инж. Койчев, първия български мениджър (тогава се казваше менажер, по френски модел). С него се познавах от 1980 – 1981 г. Койчев беше човек интелигентен, предприемчив и експерт, съветник по научно-техническите въпроси на Огнян Дойнов (в ония години министър на машиностроенето и член на Политбюро на БКП). Инж. Койчев беше организатор на два курса за квалификация на кадри и ме беше поканил да изнеса лекция пред курсисти по повод моя публикация за иновативен метод на д-р Цветан Николов при лечение на шипове.

Изобщо, човекът се напъваше да раздвижи скапаната социалистическа икономика, да подтикне стопански ръководители от най-ниско равнище да внедряват новото, да използват различни похвати, методи, идеи, да се информират за новостите, включително и чрез вестникарски

публикации. Допаднахме си с този човек – той видя, че и аз се блъскам като него, само че той като експерт-внедрител в икономиката (беше внедрил няколко новости, включително капковото напояване), аз пък – в журналистиката. Бяхме нещо като съидейници – аз, експерт по новостите в медицината, той – по новостите в икономиката. Партиите (той, разбира се, беше партиец, член на БКП) и политиките ги оставяхме настрана. Защото и при социализма, и при капитализма основното е какви са идеите – дали са работещи, или не.

Но така или иначе при социализма нищо съществено не бяхме постигнали с Койчев. След Десети бившият икономически експерт започна да търгува с памук, с желязо – с Киргизстан, с Уругвай... Та отивам при него, разказвам му идеята си за вестника и той, за разлика от всички други, веднага ме разбра. Предложи ми още на другия ден да подпишем договор за 6 000 лева! Това са половината от необходимите ми пари! Не бях на себе си от радост и куражът ми, че ще събера и останалите, се възвърна...

Е, на другия ден в договора шестидесята беше коригирана на тройка, но аз пак бях дълбоко благодарен. (Първата година „Лечител“ излизаше с надпис под заглавието: „Този вестник нямаше да се появи, ако не беше „Инж. Койчев“ ООД и Рачо Буров“. Това са моите благодарности – най-малкото, което можех да направя и за инженера, и за художника и приятел Рачо, който безплатно сътвори графичния образ на „Лечител“ - т.нар. „глава“ на вестника. Тези двама души най-много помогнаха.)

Оттук малко, оттам малко – събрах парите. Нека спомена и за едни 3 000 лв., които една моя бездетна леля ми подари, след като продаде някакво свое имотче, още в годините на социализма. Към тях трябваше по някакъв чудодееен начин да събера още 20 – 30 хиляди, та да си купя жилище, но трите хилядарки бях внесъл в жилищен влог, където трябваше да натрупат бленуваните лихвоточки, та да ме включат за апартамент. (Това беше терминът – ако благоволи институцията, държавата, партията, нас ни „включваха“, за да чакаме ред за жилище. Но ако посмееш да теглиш от парите – начаса оставах без лихвоточките, които така мъчително си събирал десетки години...)

Смях и плач! Плач и смях! Социализъм! Дотогава не бях посмявал да пипна тези пари, но когато ситуацията стигна до безмилостния избор: жилището или вестникът, посегнах и на тях. В онзи момент те наистина се оказаха животоспасяващи, т.е. „вестникоспасяващи“.

Случи се буквално седмица преди да отпечатаме нулевия брой на вестник „Лечител“. Със Светла бяхме планирали вече и датата – искахме да излезе на 6 декември, нашия сватбен ден. Изведнъж Панайот Гелев, когото бях привлякъл да прави техническото оформяне на броя и да отговаря за производствената част, каза, че от печатницата искали още едни... 7 000 лева! Седем хиляди! Тогава изтеглих онзи жилищен влог, брат ми помогна с хилядарка, намерих още заеми отнякъде. Разбира се, и семейният бюджет беше обран до стотинка. Това беше най-тежкият момент от раждането на „Лечител“...

Но успяхме да пуснем вестника – вместо на 6-и, нулевият брой излезе в самото навечерие на Бъдни вечер, на 24-ти декември, макар и с дата 25-и де-

кември 1991 г. На вестниците не винаги трябва да се вярва, но докато в някои издания единствената истина е датата, в нашия вестник само датата в този първи брой не е истина, всичко друго е вярно!...

Прибрахме се със Светла вечерта, подарени с пакети от току-що отпечатания „Лечител“. Прегърнахме двете дъщери, на които не бяхме купили нищичко за празника, и майка им каза: „Деца, не останаха парички за подаръци, но сме ви донесли нещо по-голямо от всякакъв подарък – нашия семеен вестник“.

И им даде по един брой от първия отпечатан „Лечител“...

\*\*\*\*\*


## Школа за здраве

Заедно с нулевия брой на „Лечител“ тръгва и авторската рубрика „Здравейте!“ на главния му редактор Атанас Цонков.

„Здравейте!“ – като поздрав към читателите, а и като оригинално, необичайно за езика ни, но всъщност недвусмислено ясно пожелание за здраве. Цитираме това обръщение, защото то изразява редакционната политика на вестника, неговото кredo и личната отговорност на съзателя му да прави всичко по силите си за здравето на читателската си аудитория. А и защото, трето десетилетие след написването си, казаното в него е все така актуално:

ЗДРАВЕЙТЕ!

## Лек за всеки



Този вестник, драги читатели, пътува дълги години, преди да стигне до вас. Изобщо пътят към доброто е винаги нелек. Ако някои вестници се появяха, за да ви отклоняват вниманието от парливите проблеми на деня или да ви отклоняват левчетата, то „Лечител“ има една цел – да ви помогне да станете по-здрави. „От много здраве глава не боли.“ Да ви информира – колкото може по-обстойно, по-вярно, по-компетентно, по-прагматично. Да ви ориентира в морето от медицинска информация. Защото човек дори да има и това, към което така трагично се стреми – свободата, храната, парата, властта, любовта – пак може да бъде дълбоко нещастен. Може да бъде нелепично болен например. Може да се сбoguва преждевременно с живота само защото не знае как да се задръжи в сладката му прегръдка. Казано иначе – какъв без здраве?

**Здравейте!**

Този вестник е за тези, които се нуждаят от малко повече здраве, както и за тези, които даже не съзнават своите здравни потребности. За тези, които истински искат да се разделят със страданията, както и за тези, които смятат, че никога няма да се разболеят. За тези, които са изгубили надежда, че вече някога ще оздравеят...

Този вестник е за тези, които не могат да си намерят предписаното от лекаря лекарство. За тези, които нямат пари за никакво лекарство.

Този вестник следователно е и за здравите, и за болните. И за третите – които са нито здрави, нито болни. Хората в така нареченото трето състояние. Те са най-многолюдната група на съвременното общество – и у нас, и по света. Днес ние само се докосваме до този проблем, но за „третото състояние“ ще пишем по-подробно в следващите броеве.

Според една поговорка „евтино струва скъпо“. Водени от нея, някои хора тичат да си купят най-скъпото лекарство (когато имат парите, а се намираща и лекарството!), наивно вярвайки, че то е и най-доброто. В медицината обаче е по-уместна друга мъдрост, според която лекът може да е за лев, важно е да го знаеш къде е. Иначе казано – този вестник има амбицията да помага на болните да оздравеят по-бързо, по-безболезнено, по-евтино, по-безвредно, по-приятно, а на здравите – да не се разболяват или поне това да им се случва по-рядко. Той е предназначен както за лекарите и народните лечители, така и за техните действителни или потенциални пациенти. Ето защо „Лечител“ е за всички.

И така, драги читатели, този вестник е ваш, може би по-ваш от всеки друг. Неговото съдържание ще зависи от вашите идеи, въпроси, предложения, рецепти, съвети. Ние ще поднасяме на страниците му хилядолетния лечебен опит на народите, както и последните постижения на модерните медицински лаборатории, клиники, научни институти.

В този смисъл вестник „Лечител“ може да стане наистина вашият ВЕСТНИК ЛЕЧИТЕЛ.

Здравейте!

